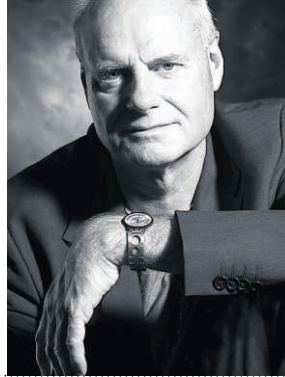

“Ik accepteer wie ik was en wat ik heb gedaan maar ik voel me nergens schuldig over. Ik heb alleen schuld in abstracte zin: schuld aan het leven, en die erkenning, dat laat verworven inzicht, heeft me hier gebracht.”

Uit het boek *De vergever* van Robert Anker

Top 5 Thriller

- 1 Sneeuwengelen
Suzanne Vermeer
- 2 Het meisje in de trein
Paula Hawkins
- 3 Dag des oordeels
Elizabeth George
- 4 Wat ons niet zal doden
David Lagercrantz
- 5 Ik ben Pelgrim
Terry Hayes

Bron: CPNB Bestseller 60

Top 5 Jeugd

- 1 We hebben er een geitje bij (mini-editie)
Marjet Huijberts & Iris Deppe
- 2 Woezel & Pip. Op zoek naar de Sloddervos! Gausje Nederhorst
- 3 We hebben er een geitje bij (speciale editie)
Marjet Huijberts & Iris Deppe
- 4 De Gorgels
Jochem Myjer
- 5 We hebben er een geitje bij
Marjet Huijberts & Iris Deppe

Vergeving zonder schuld is vaag

De nieuwe roman van Robert Anker heeft een opmerkelijke titel: *De vergever*. Het verhaal gaat over schuld en verzoening, maar gaandeweg lijken de heldere contouren van opbiechten en vergeving ontvangen te vervagen. **Tjerk de Reus** **Leo van der Noort**

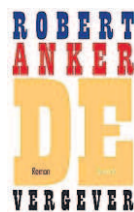
De belangrijkste ingrediënten van de vertelling liggen meteen op tafel in het allereerste hoofdstuk van *De vergever*. Hoofdpersoon Sander Schwartz zit in een restaurant, iemand komt op hem af en zegt plompverloren: 'Ik vergeef je.' Het is een oude bekende, ene Jan Wennekes, die 'een beetje de Jezus (wil) komen uithangen'. Schwartz vindt het maar onzin: 'Ik heb me nog nooit schuldig gevoeld, over niks.' Maar het gemak waarmee hij dit concludeert, wekt wantrouwen. Een hoofdstuk later is duidelijk dat wraakzucht een grote rol in zijn leven speelde. Met deze snelle introductie van schuld, wraak en vergeving maakt Robert Anker duidelijk dat hij met zijn roman iets wil neerzetten. De beginsituatie is problematisch met een hoofdpersoon die te hoog van de toren blaast. De onverwachte intrigant in zijn leven is de 'vergever', die zich als een bloedzuiger heeft vastgehecht aan zijn bestaan. De hamvraag luidt: weet Anker iets interessants te bewerkstelligen met deze romanfiguur?

Anker is een vlotte verteller. Het levensverhaal van Schwartz serveert hij met veel vaart. De episodes van Schwartz' liefdesleven - om

maar iets te noemen - volgen elkaar snel op. Hij krijgt een kind bij Elly, heeft daarop een relatie met Janine, die wordt opgevolgd door Marieke. Twintig pagina's verderop komt Samira zijn leven binnenstappen, om nog geen vijftien bladzijden later haar plek aan Kim af te staan. Zij lijkt de ware liefde, maar ook zij verlaat hem. Aan het slot van de roman heeft hij een 'fijne vriendin', Alma. Iets minder rap verloopt zijn carrière, hoewel hij op dit vlak nogal haakse bochten neemt. Aanvankelijk is Schwartz journalist, daarna romanschrijver, daarna schrijfcoach, om te eindigen als copywriter. Die overgangen gaan steeds gepaard met uitgewerkte denkbeelden over de ware aard van literatuur, over veranderende tijden, over nut en nadeel van het schrijverschap.

Nare man

Al die veranderingen bij Sander Schwartz moet je als lezer ook kunnen meemaken, en eerlijk gezegd lukt dat niet altijd. Anker laat zijn romanheld in ijlt tempo veranderen - van vrouw, van baan, van visie - en hij legt hem allerlei psychologische inzichten in de mond die maar nauwelijks bekliven. Het is bovendien een beetje een nare man, die Schwartz, met

Roman

De vergever

Robert Anker

Uitgeverij

Querido

€ 18,99

een nogal egocentrisch karakter. Ontvankelijkheid voor inzichten die anderen hem aanreiken heeft hij nauwelijks. Dat zet de zaak natuurlijk extra op scherp, want vergeving is nu juist iets wat concreet in relatie met de medemens gestalte krijgt. Kan dat iets worden, met dit heerschap? Tegen het einde van het verhaal betreedt de 'vergever', Jan Wennekes, opnieuw het toneel. Diens leven is verwoest door een actie van Schwartz. Samen met een dame die ooit samenwerkte met Schwartz in de journalistiek brengt deze Wennekes hem een bezoek en ze houden hem voor dat er een fikse portie schuld in zijn leven is opgehoopt. Ook de dame is zeer door hem geschaad.

De boodschap van Wennekes is opmerkelijk: aanvaard mijn vergeving. Hij vraagt Schwartz dus niet om oog te hebben voor de schade die hij aanrichtte, maar hij biedt hem zonder omwegen vergeving aan. Deze aanpak blijkt een weloverwogen beleid van de organisatie van Wennekes, die bestaat uit allemaal beschadigde mensen. Hun therapie bestaat eruit dat ze hun kwelgeesten uit het verleden benaderen met het aanbod van vergeving. Als dit aanvaard wordt, aldus Wennekes, maakt dat de

Anker laat zijn romanheld in ijlt tempo veranderen - van vrouw, van baan, van visie

samenleving 'minder hardvochtig'. Maar wat kan Schwartz daarmee? Niet zo erg veel. Dit ligt wel in de lijn van hoe hij zijn leven lang geacteerd heeft. Daadwerkelijke schuld heeft hij niet, vindt hij. Daardoor blijft het idee van vergeving in de lucht hangen.

Nieuwe levenshouding

Niettemin rijst er op de laatste zes bladzijden van de roman een nieuwe Schwartz op, die melding maakt van een 'intensieve ombouw van mijn persoonlijkheid'. Hij heeft ontdekt dat hij een leven 'in afwezigheid' leidde. Als hij zichzelf iets kwalijk neemt, dan is het dat. Het woord vergeving speelt dan eigenlijk geen rol meer, alleen in die zin dat hij zichzelf zijn afwezigheid vergeeft.

En zo lijkt Schwartz druk prattend over de afgronden in zijn leven heen te scheren. Opnieuw voelt hij zich lekker in zijn nieuwe levenshouding, waarin hij met aandacht en concentratie zijn brood smeert, de kopjes afgast en zijn kat aait. Hij is 'thuisgekomen' in een wereld waarin schuld geen bestaansrecht heeft en vergeving een loze term. Er is dus best veel gebeurd met Schwarz - maar Anker heeft hem niet echt kunnen kraken.